

DIJOURS SANT- 2015

Catedral de Vic // 2-4-2015

La celebració del Dijous Sant ens porta a aquella Cena sacratíssima en la qual nostre Senyor Jesucrist, abans de lliurar-se a la mort, instituí el memorial de la seva mort i resurrecció, el sagrament de l'Eucaristia. En l'oració col·lecta de la missa d'avui hem pregant dient que l'Eucaristia és el sacrifici nou i perenne, convit de l'amor de Jesucrist. Aquesta ha de ser la nostra mirada agràida en aquest vespre del Dijous Sant. El Senyor ha confiat a la seva Església aquest sagrament perquè el seu amor es faci present al llarg dels segles a favor de la humanitat sencera. Un sagrament en el qual Jesús no ens fa un simplement un do, sinó que es dona ell mateix. L'Eucaristia és el memorial de la mort i resurrecció del Senyor. L'Eucaristia és el sagrament del seu sacrifici, en què es perpetua el sacrifici de la creu. L'Església viu contínuament del sacrifici redemptor, i hi accedeix no solament per mitjà d'un record ple de fe, sinó també en un contacte actual, ja que aquest sacrifici es fa present, perpetuant-se sacramentalment en cada comunitat que l'ofereix per mans del ministre consagrat.

Preguntem-nos ben de cor i amb tota sinceritat, en aquest dia de Dijous Sant: Com acollim aquest memorial de l'amor de Jesús? Hi ha en nosaltres un amor autèntic a l'Eucaristia? Som entusiastes apòstols de la grandesa de l'Eucaristia? L'Eucaristia és el gran tresor de l'Església. Crist en la seva Eucaristia és amb tota veritat el cor de l'Església. Jesucrist donant-se per nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia és el veritable cor i la veritable font de la vida de l'Església. No pot haver-hi Església de Crist sense l'Eucaristia. Sense l'Eucaristia cap activitat de l'Església, àdhuc la més sublim, no té cap sentit, ni la seva missió ni la seva caritat, perquè sense la relació profunda amb Crist, que es fa present en l'Eucaristia, res que puguem fer nosaltres, els deixebles de Crist, no té vida autèntica. Seria com un arbre amb molta aparença però sense arrels, al qual poca vida resta i pocs fruits podrà donar. L'Eucaristia és —i hem de tenir-ho ben present en aquests moments de sortida missionera i evangelitzadora— inici i terme de tota l'activitat evangelitzadora de l'Església. L'autèntic apòstol de Crist es forja en l'Eucaristia, celebrada i adoradora. «La missió és allò que l'amor no pot callar», ens ensenya el sant pare Francesc. ¿Com podrem associar-nos de l'amor fins al punt de no poder callar aquest amor, sense sadollar-nos de l'amor de Crist que brolla infinitament en l'Eucaristia? Però també la meta de l'evangelització és que el qui es posa en el camí cristià participi de l'Eucaristia, juntament amb tota la comunitat cristiana. De fet, no hi pot haver autèntica evangelització, autèntic apostolat, si aquest no té com a objectiu i com a meta la trobada de la persona amb Crist, el Crist real, present en l'Eucaristia, oferint-se per nosaltres com a aliment de vida. Així ens ho diu l'Església en el Concili Vaticà II: «L'Eucaristia es manifesta font i cim de tota l'evangelització pel fet que els catecúmens són a poc a poc introduïts a participar en l'Eucaristia, i els fidels, ja assenyalats amb el sagrat baptisme i la confirmació, són plenament empeltats en el Cos de Crist per la recepció de l'Eucaristia» (PO, 5).

El Dijous Sant Jesús instituí el sagrament de l'Eucaristia, convit del seu amor. I, juntament amb aquest sagrament, també instituí el sacerdoci dels seus apòstols. *Feu això per celebrar el meu memorial*, va dir Jesús als seus deixebles. I l'Església de tots els segles, per mitjà dels seus ministres, no ha deixat de celebrar aquest memorial de Jesús, de la seva mort i resurrecció, fent present el seu Cos i la seva Sang, donació a favor de la humanitat, per tal que tots els homes puguin amb fe obtenir d'aquest sagrament la plenitud de la vida i de l'amor, com hem demanat al Senyor en l'oració col·lecta de la missa.

Vet aquí el cor del sacerdoci apostòlic en l'Església: tenir a les seves mans l'Eucaristia, perquè siguin servidors de Déu i dels homes. Els sacerdots són els ministres de Crist i dispensadors dels misteris de Déu. Consagrar el Cos de Crist, perpetuar d'aquesta manera l'obra de la Redempció, oferir el sacrifici de lloança, l'únic sacrifici agradable al Senyor, tal és la seva acció més sacerdotal, aquest és l'exercici suprem del seu servei. I aquest ministeri és essencial en l'Església, perquè l'Eucaristia es pugui celebrar enmig d'ella. És l'Església la que celebra l'Eucaristia, però és l'Eucaristia la que fa l'Església. El sacerdoci ministerial, ben unit a l'Eucaristia, és una necessitat vital per a tota l'Església, per a totes les comunitats cristianes.

El Dijous Sant és també el dia per a pregar pels sacerdots de l'Església. Pregueu, germans estimats, per aquells que hem estat cridats, a fi que siguem sempre fidels al do que hem rebut a favor de vosaltres, poble de Déu, que en Crist, tots, fidels i pastors, som sacerdots, profetes i reis. Hem de demanar amb confiança i humilitat que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots. Que el Senyor susciti en el cor dels joves cristians una set ardorosa de Crist, i que ells sàpiguen, enmig dels cants de sirena del món, apropar-se al qui és l'aigua de la vida, que assacia del tot el cor de l'home. Doneu als nostres joves, Senyor, generositat i valentia per a lluitar contra els enganys del maligne i del món. Crideu, Senyor, els qui vós vulgueu perquè les nostres parròquies i comunitats no siguin òrfenes dels qui enmig d'elles han de ser transparència de Crist, sobretot en la celebració de l'Eucaristia.

L'Eucaristia és el sagrament de l'amor. El sacerdoci és ofici d'amor. I avui, Dijous Sant, tot parla d'amor. Fou en el Cenacle on Jesús va dir aquell manament d'amor que havia de ser el distintiu dels seus deixebles: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, com jo us he estimat* (Jn 13,34). I ja sabem com ens ha estimat el Senyor: donant la vida per nosaltres i fent de nosaltres criatures noves, després de vèncer, amb la seva mort i resurrecció, el nostre pecat i la nostra mort. El manament nou de Jesús té relació amb la vida nova que ell ens dóna, després de netejar-nos amb la seva sang. El cristià sap que pot estimar, perquè Crist ens ha estimat primer. Però, al mateix temps, sap que per a poder estimar com Crist estima li cal beure a la font de l'amor, que és l'Eucaristia. En l'amor dels uns pels altres sempre podem i devem créixer més i més. Mai no podem dir que ja estimem prou. Hem de retornar contínuament a la font de l'amor, que és el mateix Crist, i veure com ell ha estimat i estima i, amb humilitat, demanar l'amor, la caritat.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús va rentar els peus als seus deixebles. Un gest d'humilitat i de senyoria, al mateix temps, perquè la senyoria de Déu és la de donar, la d'estimar misericordiosament. Avui nosaltres ens hem de deixar rentar els peus per Jesús, ens hem de deixar purificar per Jesús. I, al mateix temps, hem d'aprendre d'ell la lliçó del servei humil, de l'amor desinteressat, de la donació plena. Santa Teresa de Jesús ens ensenya: «El amor jamás está ocioso... no se ha de echar a dormir» (*Morada quinta* 4,10). És aquesta la lliçó que hem d'aprendre del Dijous Sant: estimar, estimar i estimar. Avui tot parla d'amor: l'Eucaristia, el sacerdoci, el manament nou. ¿Deixarem passar aquest dia sense demanar humilment a Jesús que ens renti el peus per a poder estimar com ell ens ha estimat?

Que santa Maria, dona eucarística, ens sigui mare i intercessora. Amén.